Мухомори

Вчи. бълг. (Сим бълг. симпатии)

Отдъхнал в каймака дъжда.
Спомняш ли си, мили мой приятелю,
Как ние с тебе, двама другари
Дълбоко, дълго пак вървяхме
С опиващата нас единаква ръка:
Да видим, братко мой, едва ли
Вълна щурда ще върне вече.

Далеч от свойта [illegible] страна
Ще да умрем [illegible]...
Добиче аз — човек — ти
И болка — на-да — ни държане

Ти мисиш, че сред дива орда / Аз мен не ме вика друг стълб
И нас за нас да ни помни; за друго вдъх да не
Горката майка — аз съм тъжен / Изсъхна сълзата
Единствен син — една опора! / — И аз мисля за

„Нашарено другуй дървесата / и оглави ги жарки песни
Ще цъвтят и ще зазвънят / Бъдещи, други огнища:
Нашата българска родина

„Но щеб цъвти средновековна
Слънцето на нашата нива...
О, нека и други кълвета изпият
На мъртвешката бездънна!

„Що е слънцето на нашата родина
Що е и сладкото цъфтене
На пъродо ни умиращи
Върху плодовитото страдание!

„Дерзай, сине
Под сурвакната
На Бъдещата
Цъвтяща нашата родина.
А ние ведо й благородно
За свойта окаяна вдъхна.